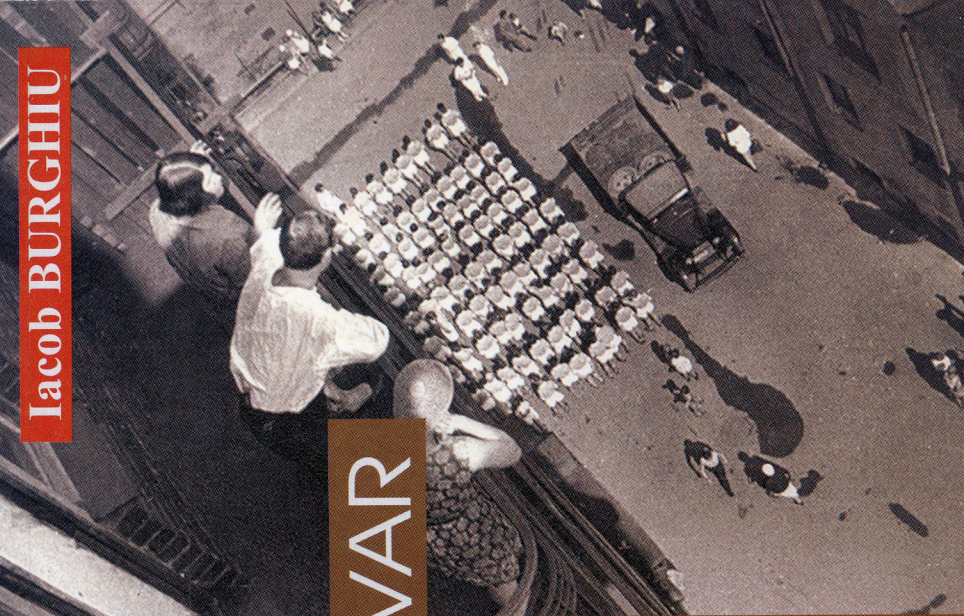
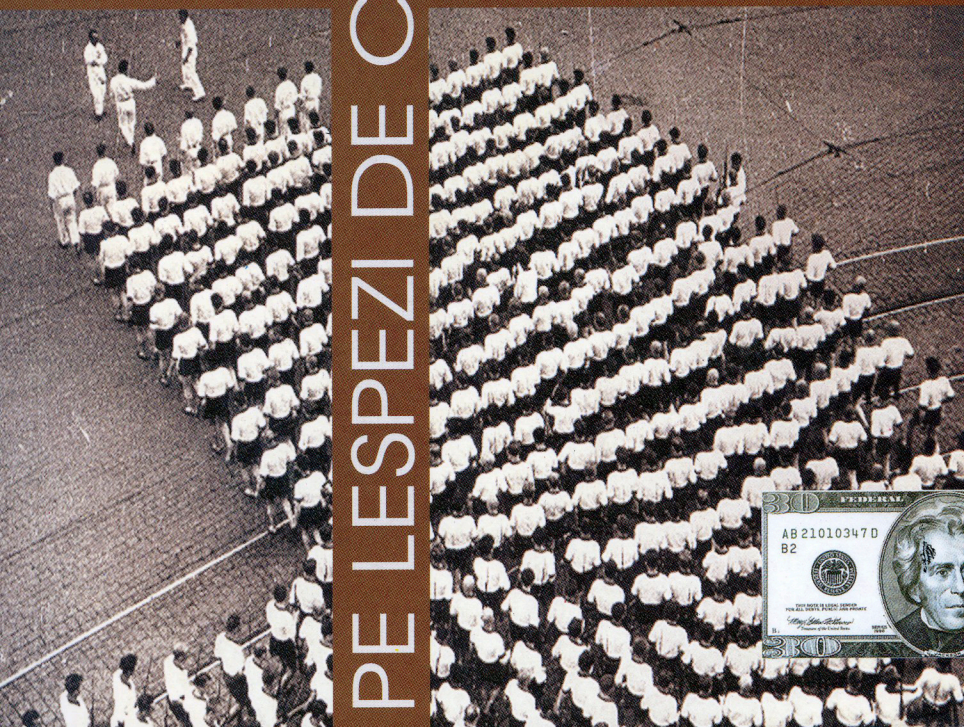

Iacob BURGHIU

CIFRE ROMANE

PE LESPEZI DE CALVAR

Iacob BURGHIU

CIFRE ROMANE

(pe lespezi de calvar)

versuri

CHIȘINĂU-2001

Lector: Efim SPÎNU

Corector:

Coperta, prezentarea grafică: Oleg PANFIL
Andrei SĂCĂREANU

Machetare computerizată:
Nina GRIGORIAN

a d d e n d ă

în loc de prefață, continuare la cartea
lui Iacob BURGHIU "Cifre romane"

*

...dacă ai citit cândva, sau acum - cu ochi de cândva dar și de azi, "Soare în cârjă", ai să citești și "Cifre romane", un spectacol al eului readresat către sine, în care autorul e actor ce coboară din scenă și uită că-l cheamă așa cum îl cheamă;

dacă ai citit această carte

cu cifre romane care ascund după sine o altă dimensiune a dicției suverane a felului omului mereu devenind un alt-ci-ne-va decât este, s-ar putea să guști, savurând, un târziu numai al tău;

dacă ai citit această carte...

*

dacă ai citit această carte, îți dai seama, că, logic tu nu poți scrie un cuvânt înainte la aceste cifre romane, fiindcă nu-s scrise de tine, dar tu, citind-o, îi devii coautor într-o viziune pe care cartea ți-o sugerează și tu faci ceea ce nu poți să nu faci și te pomenești complicele ideilor și formelor auxiliare precum verbul "a fi", ca să fii, și "a avea", ca să ai puterea ta de analiză internă;

dacă ai citit această carte...

*

dacă ai citit această carte înainte de somn, se poate întâmpla ca și tu prin vis să continui a scrie poezii în maniera celor citite, dar interesant este faptul că ele singure vin și îți cer să le scrii, și tu le scrii ca pe-un dictat lirico-epocal și acest dictat se vrea continuat și tu prin el te continui exhaustiv,

ca o rugăciune budistă,

readresată ție

când susții dialoguri cu Budha, dacă ai citit această carte;

dacă ai citit această carte, interceptezi farmecul cuvântului care nu se pronunță, ci se încearcă mereu ca o dispută a dragostei în afara timpului, pe hotarul dintre cel care vine și cel care pleacă întru aflarea preceptului de care depinde discursul zilei

către accentul

punctului ce se pune pe "i",

să se afle adevărul sunetului

care iese din clopot și se întoarce îndărăt parcă ar fi uitat ceva și nu știe ce, dacă ai citit această carte;

*

dacă ai citit această carte, umbli prin cetatea noastră de scaun, iar în Piața Marii Adunări Naționale îl poți întâlni pe Isus Hristos cu crucea în spate întrebând ba de unul, ba de altul, unde e Golgota de-aici, ca să-și înfigă crucea, și de acolo, de sus, să ne privească ciorovăiala noastră politică.

- Golgota? Ar putea cineva să se mire.

- Da, ar putea să spună Hristos, Golgota. Un timp am să stau pe cruce și-aici, totul e predestinat.

Dar, ar putea vreun bătrân să-l întrebe: Ai adus cu tine cele cinci pâini și cei doi pești? Mulțimea va afla că ai venit și ar putea să se adune;

dacă ai citit această carte;

*

Dacă ai citit această carte, ai putea să vezi și tu spălătorese scaldând în albia senină a ochilor lor îngeri, ca aceștia să iasă din scaldătoare cu semne distincte de bărbat sau femeie, gata fiind a continua specia noastră umană într-o altă manieră, mai aproape de Dumnezeu căci prea am luat-o hăisa cu-aceeași credință

prin necredință: dacă ai citit această carte...

- Dar dacă n-am citit-o? Ar putea cineva să întrebe.

- Dacă nu m-ai citit, ar putea cartea "Cifre romane" să-i spună, niciodată nu-i prea târziu să mă citești;

dacă n-ai citit această carte...

Victor TELEUCĂ

Închin această carte
surorii mele, Tamara

prima ediție

*Închin această carte
surorii mele, Tamara*

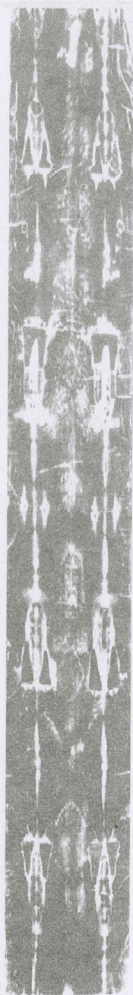
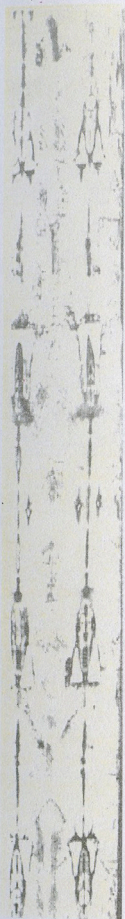
prima ediție

XLV.

*Primăvara toamnei paște
prezentul nostru
înfăcărât de amintiri.
Soarele-i înalt și plin de sine
de parcă ar fi desenat.
Animalul zburător
urmărește din aer
noroiul pe drumuri desfundate
și se hrănește
cu ceea ce adună
copiii cerșetori.
Măhniri adânci
au spart avionul iubirii.
Lumina în catedrală
sfășie hainele mirenilor.
Puiul abea ieșit din găoace
aduce vești proaste
pe tigaie.
Conducta de gaz
suflă prin casele noastre -
Siberie.
Eu mi-am făcut sicriu
cu aripi
din propria ușă
și caut vorba
să se înalțe luna;
mă aflu în primăvară
înainte de-a trece prin iarnă.*

Burgheici

M a r t i e

XLV.

Primăvara toamnei paște
prezentul nostru
înflăcărat de amintiri.
Soarele-i înalt și plin de sine
de parcă ar fi desenat.
Animalul zburător
urmărește din aer
noroii pe drumuri desfundate
și se hrănește
cu ceea ce adună
copiii cerșetori.
Măhniri adânci
au spart avionul iubirii.
Lumina în catedrală
sfâșie hainele mirenilor.
Puiul abia ieșit din găoace
aduce vești proaste
pe tigaie.
Conducta de gaz
suflă prin casele noastre –
Siberie.
Eu mi-am făcut sicriu
cu aripi
din propria ușă
și caut vorba
să se înalțe luna;
mă aflu în primăvară
înainte de-a trece prin iarnă.

MARTIE

XIII. Anul acesta are dimineți
ce cresc în mine
spaima c-am să mor
fără să am plăcerea
să te văd ...
Lipindu-mă cu spatele de-un pom
încerc să mă trec în frunză,
în floare ...
Și trec, și aștept ...
Aștept mereu să vii,
să treci, să calci,
pe lama frunzei și a florii,
iubirea mea dintâi,
iubirea mea dintâi.

VII. Oriunde mă uit,
 dau cu ochii
 de aerul Hristos.

LVII. Toate păsările sunt sfinte.
Deși iarna
nu-i iarna de-afară
cu mulțimea de ciori în copaci,
dar e cea din sângele meu
care gâlgâie, gâlgâie
tot mai departe de mine
și mă lasă în niște ninsori albe
care încearcă să imită păsările
și munții din poveștile mamei.

Mama, când a plecat
cu mult înainte de plecarea sângelui meu,
mi-a lăsat scris pe aripa
unei păsări de tutun:
-- la mănăstire am să fiu, la mănăstire...
în trupul maicii lui Hristos,
În viersul pe care l-ai scris...

Vizitatorii care vin la spital
mi-au descărcat câteva vagoane
de cuvinte
în gara de-aducere aminte.
Cuvintele pășesc încolo și-ncoace

prin preajma mea,
prin făptura mea...
Simt
suflarea lor răcoroasă
și văd colo departe pe dealul
iernilor mele,
unde se-atinge cerul cu pământul,
cum o măicuță bătrână la mănăstire
pornește, bătând toaca
în jurul bisericii de cuvinte.

XI. Pe un timbru imperial
a apărut chipul dictatorului,
și toți au început să învețe
anatomiiile străzilor și blocurilor
în care trăiesc.

X. Trei legende luptă
pe chipul lui Traian.
Una e că el ar fi dac
și luptă cu Decebal --
un alt dac.
Alta e că biruința lui
a provocat nemulțumirea
stelelor
și el, fără lumina lor,
nu poate găsi drumul
spre Roma.
A treia e că sculptura
din vârful Columnei
l-a făcut pe el și mai mic,
atât de mic, ca un copil,
că nimeni nu mai vrea
să lupte cu el
și-i dăruie jucării
cioplite din oasele
semenilor săi.

X. Broasca era verde-verde
 pe când dictatorul,
 prin ploaie,
 o mâna cu bățul spre școală.

XXII. Cineva propuse să înghițim
câte o lingură de sare
și să ne amintim de Nero ...
Nu cel care a dat foc Romei,
dar cel căruia Roma
i-a dat foc să se joace.
Am fi înghițit,
dar Nero a coborât din amintiri
și ne-a molipsit de-o tuse
care l-a trezit pe dictator
înainte de-a fi fost coborât
sicriul în groapă.

XX. Eclipsa era o vacă neagră
 care în văzul tuturor
 păștea lumina solară.
 Noi veneam din preistorie
 și aveam un singur privilegiu:
 să dăm la o parte vocabularul
 trup-minte
 cu-n petic de sticlă afumată.

III. Aș vrea să fiu ușa deschisă
în spatele căreia
te-am văzut în copilărie,
dar mă privesc pe mine
și-n fiecare clipă
sunt gata
să mă întorc
și să înfrunt publicul --
călătorii Socrate, Esop și Hristos,
care mi-au oferit
să merg înainte
și să am cădere în nedumerire.

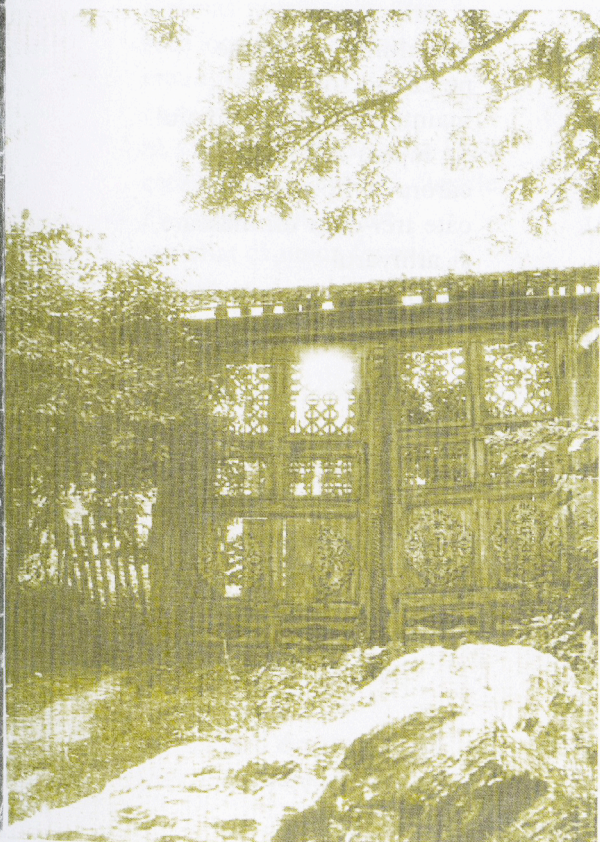
LX. ... e construită din pietre vechi,
de gândire ...
Are mai multe camere
rotunde
precum e soarele,
pline de probleme
cu patru unghere
din care poți ieși și intra
fără a deschide ușa.
Ferestrele sunt foarte aproape
de stele și lună ...
Scara pe care urci
e tot aceeași pe care cobori.
Urcă numai acei
care vor să se găsească pe sine
și cei cărora li s-a deschis auzul
și-și pot urma dorințele inimii
fără să mai încalce măsura ...
Cei care coboară
sărbătorească în ogradă,
în jurul gnomonului divin,
inaugurarea Casei-Muzeu "Confucius" ...

XLVII. Călătoria mea prin furtunile
adânci
a durat câteva zile și nopți.
Vârsta pământului
m-a înfășurat strâns-strâns
cu firul câtorva cântece:
unul de naștere,
altul de însurătoare,
al treilea de înmormântare ...
Și iată că nu mă urc,
dar nici nu cad ...
Planez peste o câmpie de grâu
până ce vine iarăși furtuna
și mușcă timpurile
adunate în mine,
mușcă și rumegă credință, iubire.

XLIII.

Duminica trecută
am fost
la un miting
în Piața
Marii Adunări Naționale.
Am cugetat un timp
pe tema fidelității,
până ce a rămas piața
pustie-pustie
cu niște urme
de poeme pascale...
Și, culegând de jos
silabele
cuvântului Hristos,
hrănesc cu fărâmițe
de credință
porumbeii
de pe dealul Golgotei Moldave.

A p r i l i e

APRILIE

VIII. Arhivarul avea sufletul
descojit de piele,
și în carnea sa
se aflau impregnate
fel de fel de semne
și cuvinte
din ultima rugăciune
pe care-a rostit-o
înainte de-a veni războiul.
Se luptau doi frați,
cărora le lipseau
câte trei dinți din naștere,
și arhivarul
era prieten cu amândoi.

XXIV. O călătorie
în continentul dramatic
am făcut amândoi:
trunchiul și așchia.
Dintre amintirile pe care le avem,
a rămas numai cifra trei
și că locuitorii comunei
erau agricultori,
care-și îngăduiau
să sărbătorească Sfintele Paști,
crezând că-și schimbă sângele.

Pe calea șoptelor lor
am aflat că unica femeie
din sat
trebuia iarăși să nască
și nu putea ...
Burta nu-i intra pe ușa casei
și bărbații
îi făcură un pat de lemn,
să nască sub lună
și ei iarăși să se însoare cu ea.
Străbunicul din cămară
se juca cu nepoții
și scria din când în când
romanul unei perioade
de tranziție
cu mărturii despre șoareci
care mâncau șoareci ...

Trecători rătăcitori
se așezau pe trunchi
și cu așchia spârgeau
cerul negru,
șoptind:
“Există, există, există ... o stea”.
Steaua era ziua care venea
plină, plină de rugăciuni
și fum de tămâie
care avea drum cu așchii
până-n ochiul lui Hristos.

XIII. Nu uitați florile ... florile!
 strigau socrii cei mari
 către cei mici.
 Dictatorul era mirele,
 iar mireasa -- alba zilei.

XXVII.

În acea toamnă
pomii din livada noastră
erau încărcăți cu grenade
și nebunul rupea câte una,
și-o arunca în noi ...
Noi, bătrânii și copiii,
fugeam de nebun
sub alt pom plin
și el cu grenade.
Și asta era o tradiție
de familie
pentru a-l păstra pe nebun
în amintirea bunicii,
care de fiecare dată râdea
și-și ștergea lacrimile
de pe obraji
colorați
de niște ideii oarecum noi.

Într-o zi nebunul
a pus la fiert grenade
cu tot cu coajă
și se bucura că acuși-acuși
va mânca ...

Bunica s-a supărat pe noi
și s-a ridicat sus-sus,
dincolo de nori,
și a început să ningă ...
Era prima ninsoare
după ce am băut cucuta foamei.
Preotul îi adunase pe cei vii
și le cânta o romanță ...

XIV. Pe caldarâm a căzut
 inelul de cununie
 al dictatorului ...
 L-a găsit un orb
 care, până mai ieri,
 a fost și el dictator.

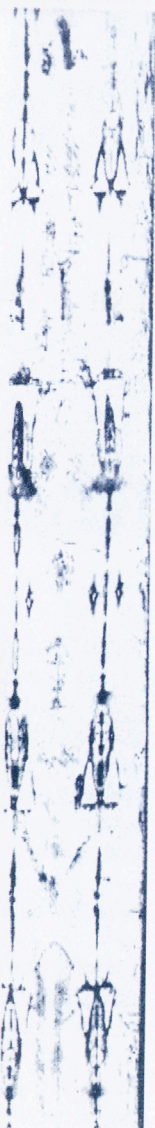
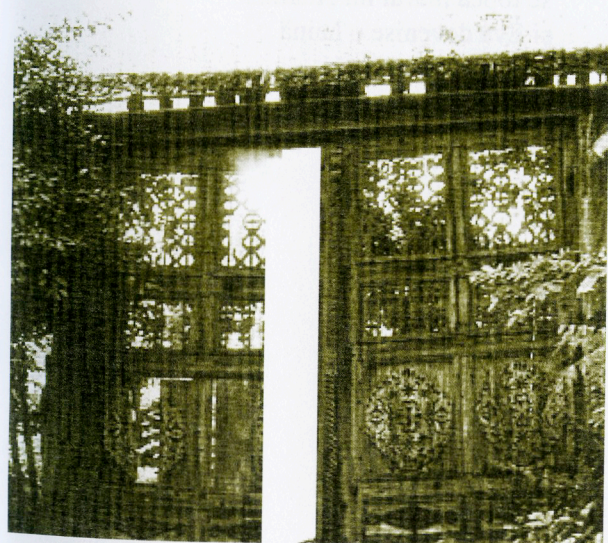
XXXVIII. Virgula despărțea o casă
de alta.
Din prima casă
am ieșit,
în a doua casă
mă tem să pășesc.
Mâța, într-o blană parlamentară,
stă tolănită pe virgulă
și privește spre mine
ca la un șoarece ...

XLIX. Ne-am întâlnit în stradă ...
... și după douăzeci de ani
m-ai întrebat:
Ce valoare are un fir de plâns?
Că te-am găsit
și nu sânt bucuros
de plopul fără soți
ce-mi numără ursitele
pe ochii mei închiși? ...
Pe frunți nelocuite
un vierme roade
rachetele minciunii
și toată lumea zice, vede,
că umbra ta
e-o grea corvoadă
a sufletului bolnav de plecări
pe același drum
ce te lasă în drum.
Taci! ... Nu mă striga ...
Sunt aici lângă tine
în farfuria zburătoare
care de ieri a plecat
spre planeta nouă a iubirii,
unde extraterestrii
sub paza Domnului Isus Hristos
ne vor cânta
o lecție de botanică.

LXXV. În dimineața-cea în Parlament
s-a furișat un șoarece
și, de flămând ce era,
a-nceput să roadă talpa
unui deputat,
care primise ordonanță
să nu doarmă,
dar el dormea,
pentru că ieri, ș-alaltăieri,
făcuse dragoste cu regina
unui stat
ce nu se mai află pe hartă.

XV. Orbul încearcă
să îmbrace inelul
pe cap,
dar el tot alunecă
pe ochi,
și orbul își dă seama
că vede ...
Vede cum dictatorul de azi
își caută inelul ...

M a i

MAI

LXII. Pentru că lua hotărâri
 în numele tuturor,
 la asfințitul soarelui
 a ieșit din biserică
 și, căzând în muțenie,
 a fost înconjurat
 de-o pădure de focuri...
 În unul din ele
 se topea mărul lui Adam...
 și Eva devenise o haină
 albă-albă, de piatră,
 îmbrăcată pe corpul lui
 de credință curgătoare...

- I. Trei câini mâncau usturoi fără pâine,
 usturoiul îi mânca copios pe câini ...
 Copilul Socrat se uita la soare
 și dialoga cu o fabulă
 care nu avea sfârșit
 și nici vultur care să coboare.

XXX. Cu câteva zile înainte de
 eclipsa solară
 am fost duși la o baie
 de fecioare ...
 Ne-au scăldat cu părul lor lung,
 cu șolduri și sâni,
 cu privirile și lacrimile lor
 de Basarabia.
 Apoi a venit cutremurul,
 și peste noi -- dărâmăturile turcești;
 aerul mirosea a moliște
 de arșiță cu băți de aripi
 ale fecioarelor
 care se întorceau spre Patrie,
 s-o completeze cu îngeri.

XXXI.

Ideile umanismului,
ideile reformei,
când am ieșit din casă
au rămas în pălăria
din cuier ...
Am pășit în mediul
democratic al unui oraș
liber, liber, liber ...
Am pășit până ce m-am
împiedicat de bolboroseala
unor colegi de lucru
care se străduiau
să disece
firul de păr în patru,
și-am întârziat să intru
în Europa.
Mi-am adus aminte
de pălărie
cam peste două secole,
dar atârna-n muzeu
lângă o pelicică
de zmeu.

XXV. În stadiul incipient al degradării noastre
se înscrie și apariția muzicii moderne,
decât s-ascultăm pasărea
din componistica universală,
mai bine s-auzim penele ei în vânt,
coaja de ou din care-a ieșit
și pe acel măcelar care ascute cuțitele
de gândirea simfonică a lui Ravel
și de “Simfonia de primăvară” a lui Dumnezeu.

Nu căutați cântece fără dimensiuni etnice,
preluați lumina din ziua de naștere proprie.
La momentul formulării melodiei
țineți cont de albina
care-a zburat după nectar.
S-ar putea să nu se-ntoarcă
pentru că a trecut râul,
și postul de grăniceri
are același mimetism în abordarea folclorului.

E limpede că așa-zisul ministrul de cultură
e preocupat să spargă, în sfârșit,
crusta regionalismului,
dar cum aude de albină,
închide obloanele, ușile...
la cele treizeci și trei de intrări.

L-am văzut formând note la telefon...
L-am văzut, l-am văzut culegând vânt,
din armoniile interzise de chinezi,
ca pe-un gen de muzică autonom.

Ziarele scriu și tot scriu
de guzganii mutanți,
forfotind prin Chișinău.
O versiune solistică a lor
sau un grup
au de gând
să evalueze la Festivalul
de Muzică Nouă
după care vor savura în surdină
nectarul albinei.

XXXVII. Urmele pașilor mei
 reduc gândurile mele la legi
 ce au lumină de lucruri
 și fapte care n-au fost,
 nu sunt, dar au să fie.
 Voi fi un drum lung-lung,
 a cărui tăcere vorbește,
 și tot eu voi fi tată
 și mamă,
 și, apucând drumul
 de-un capăt și de altul,
 voi scutura de pe el
 ideea de câmpie,
 de munte, de râu
 până am să te regăsesc --
 stea a nemuririi
 ce se deschide în moarte.

XXXIX. Buzunarele îmi sunt pline
 cu mitinguri
 din Piața Marii Adunări
 Naționale
 și de vreo câțiva ani,
 în fiecare zi,
 umblu de la un oraș
 la altul,
 prin târguri,
 să le vând.
 Cer câte-un dolar
 de fiecare
 sau câte-un urlet
 de câine --
 să mă-nfășor în el,
 să ajung pe lună.

XL. Conflictul armat
dintre cele două grămezi de gunoaie,
care se află la zeci de mii
de kilometri
una de alta,
este bazat pe maxilarele
unui crocodil
producător de parai.
De prea mulți parai
cerul e verde,
pasărea -- verde
și lacrima,
lacrima și zâmbetul
sfârșitului de mileniu.

XLI.

Mă plouă de la o vreme
cu sărbători de tot felul
și timpul prezent
e piatră de mormânt vechi
peste inima mea.
Tu te-ai cățarat pe piatră
și-ncerci să descifrezi
inscripția de pe ea.
Pipăi cu privirea literele
necunoscute,
cu privirea, cu buricele degetelor,
cu talpa,
cu tocurile ascuțite
ale pantofilor,
cu inima,
dar mai mult cu sânii,
cu coapsele, cu șoldurile,
cu genunchii,
și-mi șoptești:
“Te iubesc, te iubesc, te iubesc ...”
Apoi iarăși, iarăși
pleci în desigurul ierburilor
crescute din ploaia sărbătorilor.
Iar țipătul meu
după tine
curge din înalturi senine
în făptura câinelui
care, la sfârșitul iernii,
plutește pe-o lespede mică de gheață
pe apa neagră a râului.

I U N I E

XLVIII. Spălătoresele scaldă îngerii
în privirea lor limpede ...
Câinele latră la ele
apoi se gudură și soarbe
scăldătoarea de pe caldarâm.
Vinul sună vibrant
în bogate nopți,
o răcoare cumsecade
înfășoară ochii tăi:
“Înțelegi?”
Întrebarea-i goală,
albastră
și eu cad, cad ...
Cad, și încep în genunchi
a mă-nvăța să-ți fiu soț,
deși spălătoresele tale,
îmbolnăvite de stelele coapte
de iulie,
văd în mine interminabilul
înger.

LXV. Câmpul magnetic
din jurul meu
are termeni muzicali,
deși viața mea
de birocrat și de poet
e de Harap Alb.

LXVI. Cu lecții de canto
 invidia Spânului,
 unica forță,
 mă poartă spre viitor
 până cad în prăpastie ...
 Zburăm, zburăm!
 îmi șuieră gândul
 pe-o coastă de vânt
 până se face
 noapte-n cuvânt,
 noapte albă-albă,
 ca pielea unui copil.

XLVI. Dârz și calm debarc
prundul multor lumi ...
Gloria și eternitatea
vor adăposti
tăblița cu imaginile iubirii ...
Tăcerea coboară calm
sclipind pe gura unei stele ...
Pământu-i rece, verde,
alb, albastru,
mânjit cu amarnice păcate.
Smalț de drame vechi
în umbra
care părăsește omul ...
Și toate acestea
ascund pruncii
mântuirii și învierii noastre ...
Și mai sper, Doamne,
că copoiul deșirat
își va păstra lătratul
cât încă prietenul
nu m-a trădat.

L. Azi, cineva nu vroia
 să știe cine-s
 și mereu se întorcea
 cu ceafa spre mine ...
 Eu învățam tabla înmulțirii,
 zăvorât în cercul iubirii.

LI. Jurnaliștii,
în țărână vâscoasă
de fum de țigară,
cultivă referate
pentru cohorta parlamentară.
Parlamentarii,
convocați în ședință,
se stropesc cu smoală
și magmă
și adoptă legi
despre iluzia de înaltă condiție
care a cuprins
întreaga existență umană.
E primăvară,
beție de miresme,
de lozinci și partide,
și pretutindeni
alegătorii urcă,
urcă spre cer
pe funii de lumină ...
Soră-mea nu privește,
nu aude ...
Sapă, sapă
cu lacrima
pământul cu iarbă
și piatră amară.

LII. De dimineață a plouat
cu picturi de Hristos -
să pot ajunge ...
și ieși din lut, din granit
și din os.
Am ieșit.
Dictez pașilor mei
un capitol mai tăcut,
deși cineva mușcă asfaltul
și-mi lasă în calea mea
numai gropi.
Oamenii de la salvare
îmi propun să ascult
o orchestră flămândă care răcnește.
Îi ocolesc.
Și trec pe partea
cealaltă a drumului.
Rămân cu ochii
spre Sfânta Maria
până când n-o mai văd sfântă,
fiindcă tălpile sandalelor ei
sânt prea spațioase
și mari consumatoare de flori,
flori și spini pe drumul fiului ei
spre Ierusalim.

XXXII. Trăiesc printre cifre romane
și filmul acesta
are început
și n-are sfârșit,
deși acționez,
vorbec și pășesc
spre început,
care era o frunză
și o șoaptă de nuc.

LIII. Purtăm ciorapi pe față,
de mai mulți ani purtăm,
de la perestroică purtăm,
și furăm, furăm, furăm...
un anunț,
un necrolog,
un blestem...
Eu fur de la tine,
tu furi de la mine...
Eu fur anunțul,
tu furi necrologul
și blestemul îl împărțim.
Apoi vindem...
Eu îți vând anunțul,
tu îmi vinzi necrologul
pe fragmente de blestem...
apoi ucidem urâtul din noi
și stăm la poarta Europei
ca niște atlanți...
Eu țin zidul meu de blestem,
tu ții zidul tău de blestem...
Cei care intră
sau ies
din Europa
nici nu scuipe în noi,
pleacă, pleacă cât nu-i târziu
să se lupte
pentru același, același sicriu...
Noi însă râdem, râdem

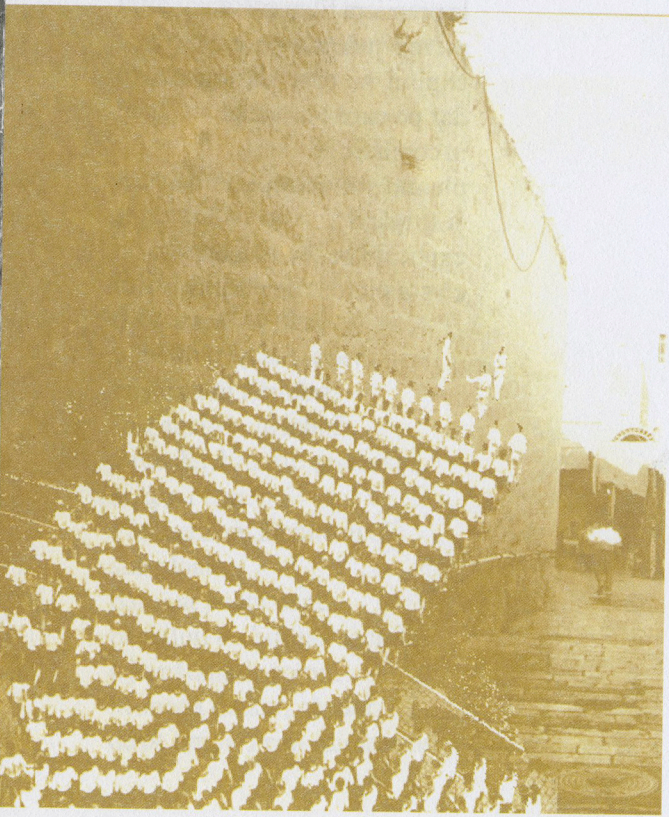
de un oraș care a încăput
într-un ciorap, într-un ciorap
de nailon.
Apoi iarăși ne-ntoarcem
să desăvârșim arta furatului...
Furăm sâni, buzele
și șoldurile unei melodii,
și după câteva pahare de vin
cântăm împreună cu Nietzsche
“Deșteaptă-te române”
după magnetofonul intern.

1993

l u l i e

Le journal de la ville de...

1993

IULIE

XXXIII. E minunat să fii scenarist:
la premiera filmului
mereu mângâi pe cap
copilul pe care nu l-ai avut,
dar pe care l-ai văzut
în copilărie
plutind printre copaci
și strigând
explicații convingătoare
că s-a pierdut de părinți.

LIV. Noul Prim-ministru,
 între microfoane,
 vorbește spre imaginea sa
 ce se oglindește
 în ploaia din nori.

 Plouă de-o săptămână
 și microfoanele
 nu corespund realității.
 Focul de ieri --
 o coroană de cenușă
 pune în mișcare iedera.
 Niște câini flămânzi
 ling analfabeții iubirii.
 Broaște, broaște țestoase...
 și apa-i oțet.
 Pământul cu locuitorii săi
 sub ploaie
 pare un postament
 pecetluit de lumina secretă
 a jumătății de somn.
 Moneda de aur, căzută
 de pe limba Prim-ministrului,

se rostogolește nevăzută
printre bărbați zdraveni
cu dinții de iederă,
și renunță la peștii
ce-o trag în adânc.

Ah! Țara de iederă
încă de ieri
își numără generațiile înapoi
în jurul unei virgule
pe un preț
de două țigări.

XXXIV. E minunat să fii regizor:
la premiera filmului
mereu nu poți să cobori
de pe acoperișul bisericii
pe care ai ridicat-o
în aer de prăpastie
cu aripile care te dor,
chiar de-ți privești filmul
din spatele ecranului
la fel cum priveai
pe când erai copil
la mâna păroasă a preotului
ce răsfoia sfintele scripturi.

LV. Cântările politicianului au un caracter bine organizat.
Ziua atacă noaptea
cu o roată spartă
din care curg gheare de lumină.
Noaptea devine un zămos
care se rostogolește
din capitolul unu
în capitolul doi,
apoi din doi în trei
a lucrării de diplomă,
pe care politicianul o recitește
ascultând la telefon
o istorie despre un metrou
care a devenit mauzoleu.

-- Când pleci nu uita să pui cheia
sub piatra lunii
de la intrare,
o pui cu zimții spre poartă
ca să o poată găsi
numai cel cu mânușile albastre
și cel cu pantofii roșii,
și cei galbeni-galbeni
de iubire de Patrie.

- Am pus,
așa cum mi-ai spus,
însă a venit politicianul

și i-a dăruit cheia
unui agitator orb
care-i linge rănile
și se tânguie,
că duce lipsă de greutate.
Deci să așteptăm
în afara durerii de rânză,
pentru că ochiul meu stâng
și cu ochiul tău drept
în acest sfârșit de mileniu
pot fi luați în ramă
drept mari anotimpuri
în care firele și ghearele zilei
se dizolvă și devin oi cu lapte
din care se face brânză cântătoare.

XXXV. E minunat să fii actor:
în fiecare zi fabrici
un fel de rugăciuni
din care spectatorii
taie cărți de joc
și câștigă bani de-o bere,
menționând că azi luna,
încetul cu încetul, o să nască
iarăși iepuri pentru vânătoare
și tu ai să te ascunzi
după glonte care zboară.

LVI.

Din când în când
Dumnezeu, fiind un om
în toată firea,
ară pământul,
seamănă... îngerii.

Îngerii zboară
cât zboară
prin țărână,
unii se înalță,
alții coboară
și-ncolțesc în făptura lor
demoni și răni:
amalgam de fum,
rugină și scrum,
tovărășie de cârpe,
mujdei de creieri,
înjurături, fluierături,
podoabe de furturi și baluri,
paragină, viță de vie moartă,
plută, bale de șampanie,
clacă bancară,
țurcăneală parlamentară,
fundătură de rai,
bogăție pe-un pai...
Dumnezeu,
fiind totuși Dumnezeu,
ară în adânc
rănilor, demonii
cu o voce din trecut...

Și ne oferă să creștem
din ea
numai și numai
cuvinte și daruri
care ne vindecă...

Însă noi, îngerii-demoni
și demonii-îngeri,
surzi și orbi,
urcăm pe tribune,
urcăm în altare,
ne facem cruce,
evlavios, forțos,
cu mâna dreaptă,
care de fiecare dată
crucifică
un nou Hristos.

Și când,
din când în când
seara, seara târziu,
după un Eminescu solubil,
gustat cu umor à la Creangă,
în cuptoarele atomice interioare
se aprind amintirile;
doare...
frige...
arde...
tot ce-i sfânt și nu-i prezent.

XXXVI. Uneori e ciudat
 să mai rămâi om
 după vizionarea
 filmului despre om.

August

AUGUST

LXXXXVII. Ierusalim – o pâine sfântă
din care toți rup, rup,
mănâncă
și nu se satură.
...dar cum se aprinde
tăcerea,
necreștinații
continuă războiul cu petre

LL. Hulubi, Hulubi... senini,
 solari, divini,
 plutesc de undeva din înălțimi,
 prin ceața dimineții,
 caută umărul Bunului Păstor
 să se așeze.

Bunul Păstor e dus cu mașina
de la atelierul sculptorului Canașin
spre avionul
ce va zbura din Chișinău
spre Ierusalim.
E un chip de bronz,
e un dar al poporului
și al Bisericii Ortodoxe din Moldova
pentru Biserica-Mamă
de la Mormântul Domnului.

Dar hulubii
sunt ceva mai mult decât hulubi,
au intrat în avion
și prin zbaterea lor
de abur și foc
ne-amintesc că sunt sufletele părinților,
bunelor și străbunelor noastre,
care n-au avut cum să facă acest drum
spre Ierusalim.

LXXIII. Lumina acestei sculpturi
e simplă ca o poveste.
S-au întâlnit lutul cu apa.
Apa bea din lut,
lutul bea din apă,
iar visele, visele toate
ale noastre,
ale sculptorului
Iurie Canașin,
sunt pline de-un bun păstor
care a plecat pe-o vreme
undeva între dealuri,
între ceruri,
după muzica și lacrima
unei mioare
pierdute.

II. Acum două mii de ani
 locuiam chiar în Betleem,
 în apropierea unor clădiri
 unde în fiecare zi
 îl întâlneam pe Hristos.

LXVII.

Sunt un pelerin
prin țara sfântă
care caut ghid geografic
și religios
pentru a găsi lumina
lui Hristos.

Sunt un pelerin
și Hristos m-a oprit
lângă un izvor
pe malul căruia
gândurile îl dor...

Am renovat,
am ridicat
biserici...
Chemăm credința
cu mese pline de bucate,
cu moși –strămoși
ce-au ruginit în amintiri,
chemăm pe Isus Hristos
dintre insulte
că acolo se șoptește
a fost și este
Sfântul mormânt.

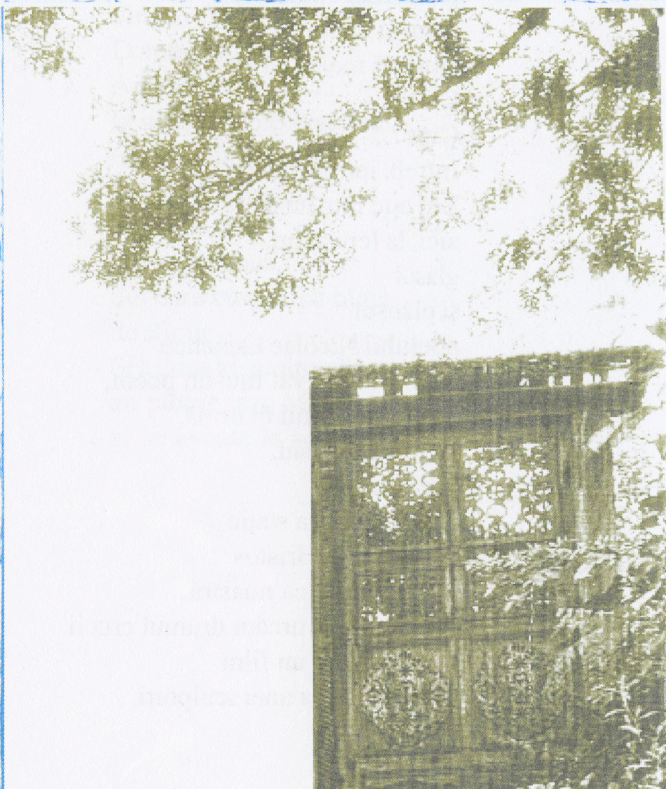
Un metru în stânga,
altul în dreapta...
poate la miază-zi,

poate la miază-noapte...
dar Sfânta Elena,
romană și dacă,
dacă ca mamă,
sfântă ca romană,
ne spune că aici,
aici, e mormântul.
Aici, la poale și-n vârful
de Golgotă.

LXX. Colo printre pelerini
Pășește Isus Hristos.
Făptura lui ba se fărâmă,
ba se adună
dintre pietrele roase de timp.
E a opta oprire
Pe drumul Golgotei,
cea mai fără de suflare.
Preotul Alexandru
de la biserica
Sfântului Haralambie,
din Ierusalim
privește la-nălțarea nesigură
a noastră din iarna aprigă
a necredinței
și se rușinează
că ne asemănăm cu glaspapirul
unor manuscrise vechi încă necitite.

LXXI. Luminozitatea crucii săpată
în piatra zidului
indică pentru ochii noștri
o lectură lungă
a unor cuvinte rostite de Hristos
care acum, după două milenii,
abia, abia se aud
venind la înmormântarea
golului
ce domină creierii
cu noțiuni și hotărâri
de Guvern,
de Parlament
și de Rai Privat.

Septembrie

SEPT EMBRI E

LXXII. Domnilor am privatizat
până și piatra de mormânt
a lui Isus Hristos.
Ne-a mai rămas
aerul și lumina lui.
Cine dă mai mult?
Cine?...
Cine?...
Întreb, întreb, întreb...
Eu! aud într-un târziu
aici, la Ierusalim,
glasul
și plânsul
poetului Nicolae Esinencu
care a conservat într-un poem,
cu două decenii în urmă,
aer de Chișinău.
Suntem
iarăși la prima stație
și abia, abia Hristos
simte greutatea noastră,
acelora, care urcăm drumul crucii
ca să turnăm un film
despre lumina unei sculpturi.

LXXIV.

Câțiva pelerini
au zburat cu avionul
spre Ierusalim –
să vadă izvorul
din care curge sângele
Domnului.
Au găsit în prima zi
la intrarea spre biserica
Constantin și Elena,
în vârful de Golgotă,
un izvor care
are un robinet
din care curge apă bună
de sfințit.
Și a doua zi, mulțumiți
au plecat spre Marea Moartă,
să se avânte în scaldă.

LXIX. Ambasadorul unor întâmplări
ce au produs formarea unui stat
mereu uită
că piatra de Ierusalim
crește din lumina ridicării
lui Isus spre cer,
deși Isus, demult-demult,
trăiește chiar aici,
lângă ambasador,
și, pentru a mai rămâne ambasador,
ambasadorul,
confirmă viza de trecere
a lui Isus Hristos
din bucătăria proprie
în dormitor
pe o plată de trei pești
și cinci pâini.
Hristos îl iartă,
și se roagă lui Dumnezeu
întru sănătatea domnului
ambasador.

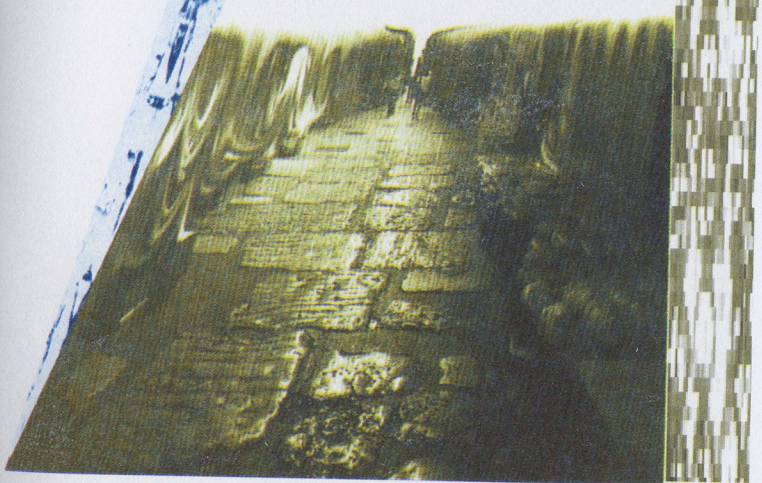
LXXXXI. Abia, abia printr-o rază solară
 dincolo de gard
 în Raiul Privat
 a trecut poetul Hristos,
 cel pătimit, cel chinuit
 care-și scrie versurile
 pe-o hârtie de gând
 pe care Iuda,
 și cel negru, și cel de zi,
 le papă, plângând
 sau cântând
 de-o poveste veche
 și nouă
 a trădării de om...

LXXXXII. Mi-am procurat o haină
din pietrele Sfântului Mormânt.
Și toți râd ...
Râd,
pe rând...
și numai Iuda mă sărută
ba pe obrazul drept,
ba pe cel stâng.

XVIII

Cette proposition de
de couleurs
et au contraire
volumes
technique de spécialité
du centre

Octombrie

OCTOMBRIE

XVIII. Ochii prăpastiei erau de culoarea mărului și nu indicau decât lipsa unor cunoștințe tehnice de specialitate din cultura apostolului care a desenat-o.

LXXXIII. De ce taci, Baraba,
 de ce?
 Tac, fiindcă poporul
 și Pilat
 mi-au spus
 că nu-s... nu-s vinovat.
 Și nu-s,
 și tac,
 ca să-l ascult pe Isus.

LXXXIV. Voi, voi, credincioșii mei...
 voi, voi, pietrele mele de joi,
 coborât atunci
 sau acum de pe cruci,
 ați înțeles
 de ce eu, Isus,
 am înviat din apus.

LXXXXVII.

Hulubi senini,
hulubi solari, divini...
Stau în rând
la Sfântul Mormânt
ca să cumpăr
ceva din magma
cuvântului intelect.

Mi s-a dat o lumânare,
o flacără albă, albă,
în care abia, abia văd,
cum pietrele,
pe care a pășit Isus Hristos,
pășesc înaintea noastră
și caută antitema câmpului
filozofiei creștine,
pentru a fi iarăși,
iarăși călcate
de tălpile unui mare intelect.

Hulubi divini,
hulubi solari, senini...

Doi termeni care se contrazic:
nasturele cusut mai sus
și cel care-i cusut mai jos;
cusuți cu aceeași ață,
de aceeași culoare,
cu același ac
și de aceeași ființă,
dar nasturi a unei haine.

Hristos se zice,
că a fost înfășurat într-o pânză,
într-un giulgiu...
Și noi, ca să nu pierdem pânza,
am inventat nasturii...
Nasturi negri, roși, verzi,
și lupi, și iezi,
și ou de pasăre,
și bob de mazăre
cu vești despre-o colindă
în care unul cântă,
altul urlă, că Isus Hristos
iarăși, iarăși merge pe jos,
și pietrele caldarâmului
citesc înălțimile cerului.

LLXIII

Mi-am golit sufletul,
precum cabinetul,
de hârtii, de cărți și picturi...
Au rămas câteva hotărâri
de Guvern
și o simplă dispoziție
de Parlament,
că de mâne
voi mânca pâine albă,
ieftină,
de șaisprezece bănuți
și voi avea un singur manual,
al noilor deputați,
pe care îl voi citi în cor
cu toți artiștii-ambasadori
în fața dictatorului
zămislit din granit sau carton.

*

Briza începutului de iarnă
atinge Ecuatorul
și Nietzsche cu buclă
de sârmă ghimpată
neagă simbolul.

*

Cuprins de o violență purificatoare,
văd magazinul unde se vinde
certificate de a fi singur.
Cumpăr paharul uscat
al regelui-verb

și substantivele încep
să discute pluralitatea
unei clipe cu buze subțiri
care-n fiecare dimineață
mă sărută și mă roagă
să-mi lase limba
pe lama ghilotinei.

*

Eu am plătit gazul,
apa, lumina!
Strigă soția prin somn
dintr-o tristețe enormă
ce a cuprins universul.
Eu, poetul
prefer masca nimicului
bine-gândit
și studiez hărțile
și toate cărțile
ce sunt pline
de un meci de fotbal
dintre *Infini*t și *Prezent*.

*

După ani de cercetare
găsesc o singură minge
în poartă:
Globul pământesc
cuprins de brațul lui Hristos.

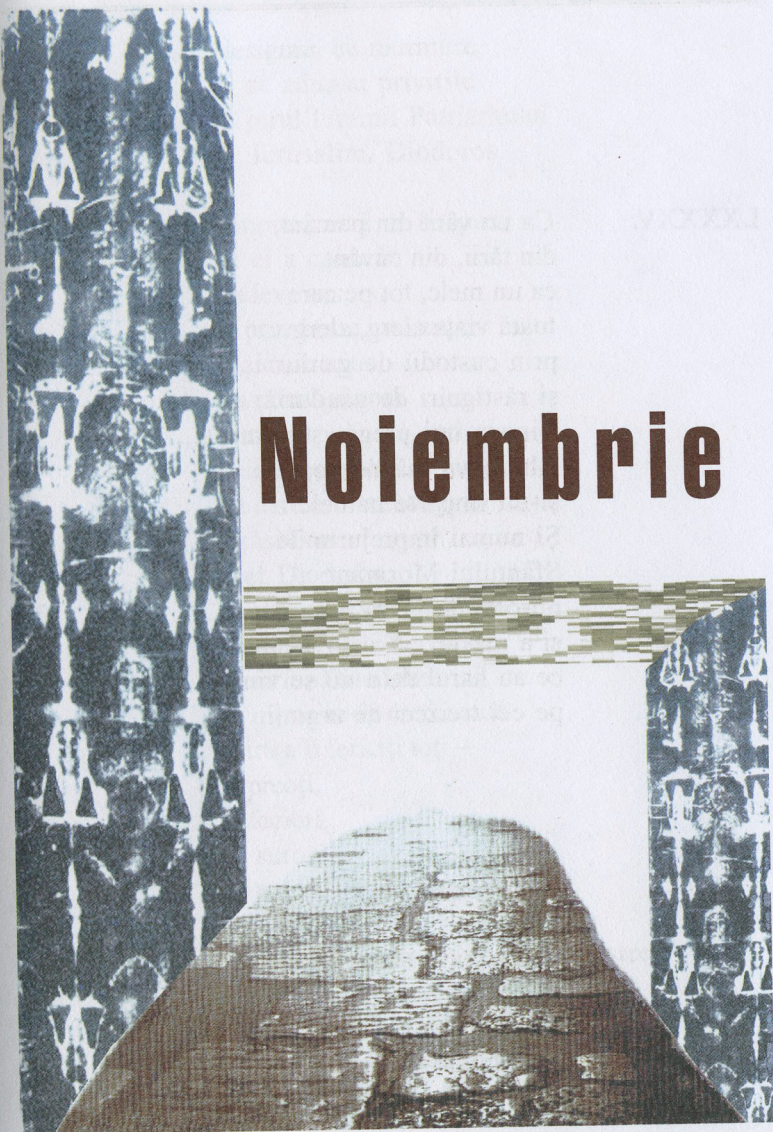
LLXIV

Niște capre, joi, după amiază,
pasc sandala mea de iarbă.
Din urma lor cerul și pământul
au culoarea unei nalbe.

Îi întreb pe preoții ortodocși:
de unde li se trag neamurile?
Ei îmi răspund cu ochii,
ca niște privitori ai lui Hristos.
Îmi răspund pe malul Mării Moarte,
îmi răspund de valul Mării Învierii...
Iar bunii părinți
Iosif și Nicodin
care-s trecuți în măslini,
îmi șoptesc de Longhin,
ostașul roman,
care s-a convertit la creștinism.

LXXIX. Eu mă-nchin
 celui care m-a trădat.
 Mă-nchin,
 că m-a-nălțat.

Noiembre

NOIEMBRE

LXXXXV. Ca un vânt din pământ
din țării, din cuvânt,
ca un melc, tot pe cerc
toată viața alerg alerg...
Toată viața alerg, alerg...
prin alergare de garduri
și răstigniri de gânduri...
Cineva îmi pregătește crucea...
Altcineva mă despoaie
și-mi împarte hainele...
Și numai împrejurimile
Sfântului Mormânt
miroase a piatră seacă
și a măslin
ce au însușirea de a nu se vinde
pe cei treizeci de arginți.

LLVIII

Nesigure, cu murmure,
ni se adunau privirile
în jurul luminii Patriarhului
de Ierusalim, Diodoros...

Cineva parcă ar fi spus
că el a coborât
undeva sus,
în primăvara lui Isus,
și aici, în apus,
i-a rămas numai
și numai
cuiele și lemnul
pe care a fost răstignit
iarăși Isus
și el, Diodoros,
pentru că-n vremuri grele
a adunat toate durerile
Bisericii Ortodoxe
în inima sa de credincios
întru a fi fericiți toți –
și preoți,
și feciori,
și surori,
și nepoți credincioși.

Doamne, iartă-ne greșelile noastre
precum i-ai iertat aproapelui tău...
Scară spre tine avem.
E din piatra calvarului
și osul lui Diodoros Întâi.

LLI. Solari, divini...
 hulubi, hulubi senini
 străjuiesc înălțimile Katholikonului,
 zburând din pom în pom,
 pomi din cântările preoților
 și din luminile celor cinci pâini,
 care-amintesc de Sfânta Grădină
 unde a odihnit Bunul Păstor.

 Scribul de cinema,
 Silviu Dabija,
 prinde cu aparatul său
 de luat vederi
 umbrele și inimile senine
 ale hulubilor în zbor,
 ce licăresc ba ici, ba colo,
 în veșmintele preoților
 în aurele icoanele,
 în chipurile apostolilor...
 și-n pauză mă-ntreabă cu drag
 din altar:
 Ai vrea să fii hulub?...
 Ai vrea să fii pește, pâine?...
 Sau preot?...

 Sculptorul Iurie Canașin,
 poros și alb ca giulgiu de Torino,
 închide
 și deschide
 în memoria sa
 cele patrusprezece căderi
 și-nălțări ale Domnului
 și ale Creștinilor,

și pare
dintr-o parte
și pește...
și pâine...
și hulub-plumb...
și preot-sculptor,
preot dac dintr-o chilie
a Mănăstirii săpată
în malul de piatră
al bătrânului Nistru.

Da... inima lumii e aici,
sap fără cuvânt
către scrib.
Aici, din acest ogor
Hristos
și-a întins mâinile pe cruce
pentru a îmbrățișa lumea întreagă
cu trecut, cu prezent și viitor.

LXXVII.

Întâlnirile noastre
au sensul drumului orb,
orbit de steaua
indiferenței noastre...

Am vrut ceva mai mult
decât o pâine și-un bob de sare,
am vrut povestea din trecut
cu feți-frumoși, aprinși din soare...
Și i-am avut...
Și i-am pierdut
pe niște arginți ce nu mai au valoare.

Un nu știu cine, un nu știu cum,
își are casă între măslini.

LLIX

Când mi-au arătat
pe-o margine de pătrat
măslinul lui Iuda,
ea, trădarea,
era atât de inteligentă
pe suprafața periferiei
imperiului,
c-am început s-aud
și să văd
cum contemporanul meu,
poetul-vampir,
scrie versuri
despre nașterea lui Dumnezeu...

LLX

Câțiva europeni, străini,
ani la rând
vin în Moldova
și cumpără români,
ca să crească din piatră
ceapă,
apă
și delfini...
de parcă ar veni potopul.

Eu, muribund ce sunt,
strig cu gura plină de pământ,
să nu vindem români,
nici pe os,
nici pe ochi de străin,
chiar de străinii
sunt străbunii români,
care se adună
sub soare, sub lună,
lângă sfânta fântână
spre care Hristos
a întins mâna
și-și seamănă inima.

LLII. Hulubi, hulubi... senini,
 solari, divini...
 privind spre ei,
 trăiesc o sărbătoare
 în care plâng...
 Isus s-a ridicat
 pe-o rază solară,
 eu am rămas lângă plug...

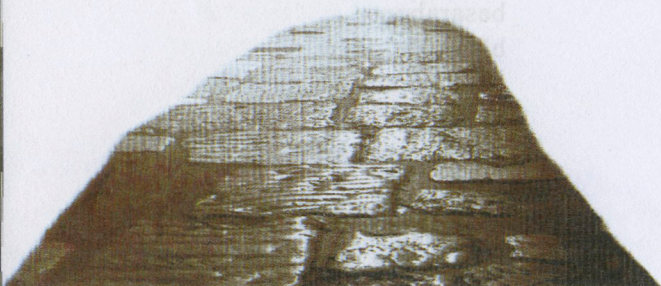
 Și iată că brazda, pe care o las,
 a înfășurat pământul.
 Pământul nu are nici glas,
 are lumina de sus
 și piatra aceluiași care s-a dus.

 Cad din toate clădirile
 în care-am locuit.
 La cumpăna de secole și de milenii
 simt marea dorință
 de-a pune mărturie.
 Cad din toate cărțile
 pe care le-am citit,
 cad din toate filmele
 în care am trăit.

 Cad în privirea albă
 a copilăriei nevorbitoare.

Cad în genunchi, cad
și tac...
Tac și mă rog
împreună cu piatra de Ierusalim.
Mă rog bunului Dumnezeu
să mă primească în acel plâng
care ca un plug
răstoarnă sărbătoare de trecere
într-o rază solară.

Decembrie

DECEMBRIE

LXXXXVIII. Viețuiesc după propriile gratii,
într-un socialism perfect;
iar vecinul după propriile lui gratii,
într-un capitalism proiect.

El, vecinul, îmi vinde apă colorată,
moartă.

Eu îi vând varză și ceapă
crescută în mucegaiul
de la mansardă.

Cineva la televizor îmi lămurește
politica economică pe unghii
și deseori

cântăresc dintr-o palmă în alta
lespezi de cuvinte

despre-o biată Rusie,
despre-o sărmană Românie
și despre Republica Moldova.

Iar Mariile și Magdalenele noastre
basarabene,

bătute de pietrele
și de vântul șuierător
al Infernului,

prin moarte-nemoarte, nasc
și cresc

feciori plini de cuget și os
ce au și nu au nimic cu Hristos.

Ați văzut vreo dată temnița
în care a fost expus Isus?...

E plină de pelerini,
dovleci tineri și bătrâni,
care râd
de forma politică a ochilor lor,
și de zid, zid de ființă
și de transparență
de care își sprijină curpănul.
Hulubi, hulubi... cu tâng
fac tâng
pe un pârg basarab de scrum și nisip.
Toate-s cu puțință...
Va veni cel de sus, va veni...
Credința mai are credință.

LXXXXIX. Pe Drumul Crucii
se zbate o inscripție,
una singură, nevăzută,
neauzită...
E de pe când Iosif
i-a șoptit lui Nicodim
în miezul nopții,
că Isus va învia din morți,
și-i necesar de-a face în stâncă
o spărtură adâncă
unde va cădea moartea,
să-și piardă
în orzoaică de piatră
mărgelele, cerceii
și toți dediței.

LLIV

Demult nu mai concurez cu nimeni.
Sunt un pix care scrie cuvinte,
puncte, virgule
pe lespezi de soare-asfinte
ce alină durerea altora.
Drumul care-l fac în toată dimineața
și-n toată seara,
de-acasă la lucru
și de la lucru acasă,
e plin de hristoși falși,
răstigniți lemnoși, pieptoși
burduhoși
pe la fiecare poartă...
în stânga și în dreapta.
Asfaltul are proprietatea
de-aduceri aminte,
luminează de la privirea ta
firul, și sunetul de telefon
pe care-l aștept.
Sunt plin, plin... îngropat în cuvinte,
ca pădurea vara în frunză,
în iarbă și în albine...
Și nu te-aud...
Și nu te văd...
Umbli pe undeva prin Ierusalim
și-mi ștergi fața de sudori,
deși ambasadorul ți-a spus,
c-am urcat într-un autobuz
să-l aduc de-acasă
pe adevăratul Isus.

LLV

Cineva...
a murit alergând
și plângând după un gând,
că vroia să fie pește-împărat
în iazul de lângă oraș și sat.

Cineva...
un fost general de poliție
care știe să împuște
fără nici o discuție
în niscaiva oameni și muște.

Cineva...
un preot-ateu
ce mai poartă și astăzi
în geantă
un curcubeu
de la explozia bisericii
“Venirii lui Dumnezeu”.

Cineva...
Un copil de vreo șapte ani
care a-nvățat pe doi bani,
că Dumnezeu,
și tu, și eu
suntem sărbători,
suntem mari sărbători
ale poporului iudeu.

LXXX. Iuda iar plânge
lângă Zidul Plângerii,
că Hristos
nu vrea să iasă
din Sinagoga
plină de osemintele gândurilor
și înălțărilor
ce ard în vechile scripturi.

*

Hristos este omul
care ne-a depășit,
stă pe malul
unor mari necredințe
și ne spune vești
cu gurile pietrelor sfinte
ce nu au
și vor un părinte.

*

Eram la a treia oprire
și Înalt Prea Sfințitul Vladimir,
Mitropolit al Chișinăului
și Întregii Moldove,
ne-a povestit cum Iuda
iese mereu noaptea,
pe Via Dolorosa,
l-a prins ploaia...

LLVI

Un poet strânge vreascuri
din pădure
să-și aprindă oasele
și acele
câteva veacuri
de durere...

Alt poet rugumă luna
și soarele
să vadă cât mai aproape
stelele...

Și numai acel,
care de ieri
a uitat că-i poet,
arde și răsare
pasăre vorbitoare
din cenușa unor vreascuri
de milenii.

LLXV.

- Și cât costă o poezie?
- Trei pași spre moarte.
- Dar moartea?
- Treizeci de arginți
sau ceea ce simți
când ești mușcat de zmeu
și mai ai nepăsători
pentru Țara
care ți-a dat-o Dumnezeu.

XI. Nu știu, nu știu cine sunt,
mă zbat în triunghiul sfânt,
să răsar literă de abecedar
pe talpa Bunului Gospodar.

*

Am răsărit stea verde-verde
pe cărarea unde vânătorul e orb
și disperarea mea nu se pierde.
Sunt treaz ca un cerb
Înspicat de propriile corne.

*

Nedumerirea crește grădini
în bulboana memoriei...
Alunec în ea,
și rămân într-un cireș
spre care lumea saltă,
mănâncă fructe coapte
și scuipe lacrimi...
în ochii Zborului meu.

*

Și numai sora mea,
n-are decât
să-mi poarte stima
pentru poezia mea
care, după cum crede ea
își dă silința,
și toată dragostea,
cât nu-i târziu
să ajungă la Dumnezeu.

LLXII

An nou!...
Secol nou!...
Mileniu nou!
Am pășit într-o prăpastie
infinită
și plină de dragoste.
Se desprind hainele,
încălțările,
carnea, oasele...
Rămâne numai sufletul meu
și al tău
zburând,
ca niște păsări albe,
sub acoperișul lui Dumnezeu.

ianuarie

IANUARIE

LVIII.

După o imensă vânătoare de tauri
cântă pitpalacul sub cămașă.
Doctorul îmi zâmbește în gol,
de parcă abia mă cunoaște.
Eu fug spre o pădure
Și-i amintesc că numele meu
curge spre o sămânță neplătită
care dă trunchi și coajă
fără să încolțească.

Șarpele japonez, negru, mânuit de doctor
intră în stomac și mă pompează
cu aerul unor mâncăruri gustoase
făcute din rădăcinile unui copac
care crește prin preajma Raguzei,
cam pe acolo unde acum, două milenii,
am lăsat cifre de sânge.

Doctorii înoată în jurul meu
ca niște delfini prinși în plasă.
Mă lovesc cu boturile
din când în când
și râd
de ceea ce văd și iar văd.

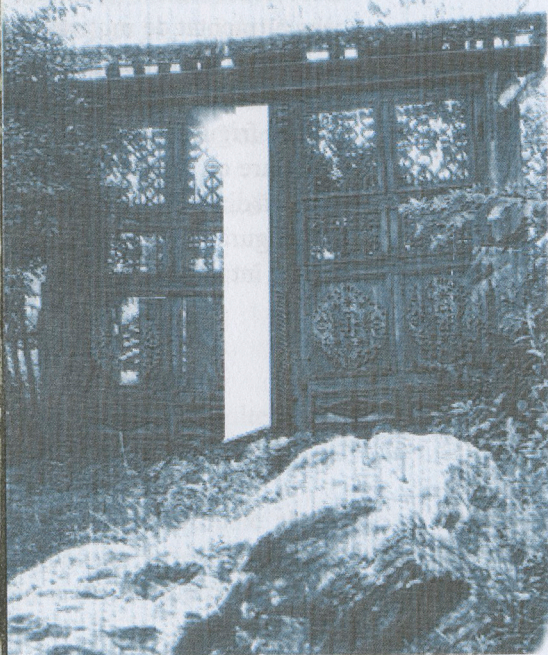
O mare de țărână, țărână albă,
și un pui de cucuvea
sus, pe catargul corabiei
cu care plec împreună cu Ovidiu
din Dacia spre Roma ...
Da, da ... spre Roma,
fiindcă lui Ovidiu.
după două milenii, i s-a permis
să vină acasă cu toată poezia.

LIX. ...se supără mortul
că l-am urcat pe malul
abrupt al drumului ...
Preotul studiază harta
ținutului ...
Legea multiplicării tuturor
lucrurilor
ne prevestește că, în loc
de unul,
vom avea mai mulți
morți...
Acum morții se înmulțesc
ca iepurii
și vom constitui un nou
stat
sau poate
chiar două, trei...
State cu multe, multe
partide
democratice...
Cu Nord dezvoltat
și cu Sud subdezvoltat...
Cu populație deznădăjduită,
pasivă,
care merge în tăcere
spre mântuire,
cu oameni bogați,
care rezolvă problemele
săracilor
cu o strachină de borș.
Omul este un obstacol
pentru om,
îi acuză pe ceilalți
și-l blestemă pe Dumnezeu...

Dumnezeu face însemnări
despre dictatură,
republică parlamentară,
și crede că lumea
în acest început de mileniu
e într-adevăr foarte stabilă.
Pistoalele din celula
fostului general de securitate
anunță elementele
unei mentalități
în război cu ea însăși.
Timpul vieții mortului,
care s-a supărat,
ba-i subiect, ba-i predicat,
Și are sâni de fată,
deși pe malul abrupt
copii din sute și sute
de state
s-au adunat
și cântă la instrumente
de suflat
muzică de funeralii
după mersul unui dramaturg.

- VI. Bocetul avea trei note,
care-l țineau la postul vamal
dintre prezent și istorie.

Februarie

FEBRUARIE

XLIV. Plec pe un drum -
cântec de lăudat țigani,
clipe care zgârie în nori,
cioban la purici de ninsoare,
blesteme în loc de cușmă,
amor dezbrăcat de pe oase,
ceas turmentat de muțenie,
un cutremur plin cu cărți,
brusture spus în zadar,
ochi cu frigul pe umeri,
depărtare cu vipere-n sânge,
hipnoză din munți de hipnoză -
și o singură zi
pentru întoarcere acasă.

LXI.

Romanul vieții mele
e o pagină mototolită,
aruncată la coș,
pe care soția
în fiecare dimineață
o desface și mi-o pune
pe masă ...
Și iarăși sap
în piatra albă
a hârtiei,
să găsesc cuvântul
Patrie
Spre mijlocul zilei
dau de un birocrat-mafiot
care-mi spune că Patria mea
e fecioara
pe care el o dezbracă
în fiecare zi
de piele și carne ...

În altă zi
dau de un bătrân,
trecut prin mai multe Siberii,
care plânge de-asupra
corpului său...
Medaliile și ordinele altora
pâlpâie în jurul lui
ca niște lumânări.

Soția mea vede
chiar și-n cozile de usturoi
numai și numai mesteceni.

Feciorul bate la poarta
unei mănăstiri de maici.
Vrea s-o găsească
pe noră-mea
care lecuiește dinții
la careva dintre clopote.

Fiică-mea, Victoria,
a suportat o intervenție
chirurgicală
și așteaptă la ușa bisericii
să aprindă o lumânare.

Iar Aurelia
la Los Angeles
adoarme și visează
că parcă-i în casa de aici,
din Chișinău,
și de groază se trezește
plină de sudori reci.

Ginerii mei,
Sergiu și Ion,
discută la telefon
despre faptul
cum Buddha a intrat
în nirvana.

Nepoții au învățat
o colindă
și mă felicită
cu Anul Nou
în miez de vară.

Colinda e despre un Hristos
care umblă
cu crucea-n spate
prin Piața Marii Adunări Naționale,
caută unde-i Golgota Neamului ...
În urma lui
pășește Ștefan Vodă
și întreabă:
- Dar ai adus cu tine
cele cinci pâini
și cei doi pești?
Mulțimea va afla
că ai venit
și ar putea să se adune.

Și astea-s imaginile
Patriei mele
care fumegă
peste pragul secetei
și al foametei.

LXIV. Mă zbat într-un cuvânt
 abia venit de la bunic:
 amic, amic, amic ...
 Amic, mi-i soarele de mic,
 amic mi-i drumul,
 colbul,
 focul,
 fumul ...
 Carul Mare, Carul Mic,
 cerul care a încăput
 într-o lacrimă de lut.

Date biografice

Născut la 3 iulie 1941 în comuna Zeicani, județul Bălți, într-o familie de țărani. După absolvirea școlii medii se înscrie la facultatea de fizică și matematică a Institutului Pedagogic din orașul Bălți. După o jumătate de an este admis prin concurs - ca actor - la Teatrul dramatic din Bălți. Își continuă cariera actoricească la Teatrul "Luceafărul" din Chișinău.

Primele sale nuvele au apărut pe paginile revistei "Nistru" în 1962. Din 1967 este membru al uniunii Scriitorilor din Moldova. În 1969 absolveste facultatea de regie a Institutului Unional de Cinematografie din Moscova, iar în 1975 devine membru al Uniunii Cineaștilor din Moldova.

Ca regizor și scenarist, a produs o serie de filme artistice și documentare: "O singură zi", "Colinda", "Povârnișul", "Casa pentru Serafim", "Țipătul păsării de noapte", "Fii fericită, Iulia", "Paralela 47", "Pământul nu uită", "Mama", "Surorile", "Codrii în toamnă", "Balada lemnului", "Vlad Ioviță" ș.a. Ca scriitor, publică trei cărți de proză și două de versuri. Este și autorul a două piese de teatru: "Alexandru Lăpușneanu" și "Cutremurul".

Unele lucrări literare și cinematografice sunt cunoscute și apreciate de către cititorii și spectatorii din Ucraina, Germania, Anglia, Polonia, Rusia ș. a.

În anii 1987-1989 activează în calitate de consultant la secția dramaturgie a US din Moldova; în anii 1989-1990 - șef al Direcției arte și relații cu uniunile de creație a Ministerului Culturii; 1990-1994 - prim-vice-ministru al Ministerului Culturii și Cultelor; 1994-1995 - șef de secție a Uniunii Scriitorilor; 1995-1997 - director al Centrului Național de Studii Literare și Muzeografie "M. Kogălniceanu".

Din ianuarie 1997 pînă în aprilie 2001 a fost consilier prezidențial în problemele culturii și cultelor din Republica Moldova.

DATE BIOGRAFICE

Născut la 3 iulie 1941 în comuna Zeicani, județul Bălți, într-o familie de țărani. După absolvirea școlii medii se înscrie la facultatea de fizică și matematică a Institutului Pedagogic din orașul Bălți. După o jumătate de an este admis prin concurs - ca actor - la Teatrul dramatic din Bălți. Își continuă cariera actricească la Teatrul "Luceafărul" din Chișinău.

Primele sale nuvele au apărut pe paginile revistei "Nistru" în 1962. Din 1967 este membru al uniunii Scriitorilor din Moldova. În 1969 absolvește facultatea de regie a Institutului Unional de Cinematografie din Moscova, iar în 1975 devine membru al Uniunii Cineaștilor din Moldova.

Ca regizor și scenarist, a produs o serie de filme artistice și documentare: "O singură zi", "Colinda", "Povârnișul", "Casa pentru Serafim", "Țipătul păsării de noapte", "Fii fericită, Iulia", "Paralela 47", "Pământul nu uită", "Mama", "Surorile", "Codrii în toamnă", "Balada lemnului", "Vlad Ioviță" ș.a. Ca scriitor, publică trei cărți de proză și două de versuri. Este și autorul a două piese de teatru: "Alexandru Lăpușneanu" și "Cutremurul".

Unele lucrări literare și cinematografice sunt cunoscute și apreciate de către cititorii și spectatorii din Ucraina, Germania, Anglia, Polonia, Rusia ș. a.

În anii 1987-1989 activează în calitate de consultant la secția dramaturgie a US din Moldova; în anii 1989-1990 - șef al Direcției arte și relații cu uniunile de creație a Ministerului Culturii; 1990-1994 - prim-vice-ministru al Ministerului Culturii și Cultelor; 1994-1995 - șef de secție a Uniunii Scriitorilor; 1995-1997 - director al Centrului Național de Studii Literare și Muzeografice "M. Kogălniceanu".

Din ianuarie 1997 pînă în aprilie 2001 a fost consilier prezidențial în problemele culturii și cultelor din Republica Moldova.

Cuprins:

addendă	3
XLV.....	6
Martie	
XIII.....	8
VII	9
LVII.....	10
XI.....	12
XIX.....	13
X	14
XXII.....	15
XX.....	16
III.....	17
LX.....	18
XLVII.....	19
XLIII.....	20
Aprilie	
VIII.....	22
XXIV.....	23
XVI.....	25
XXVII.....	26
XIV.....	28
XXXVI.....	29
XLIX.....	30
LXXV.....	31
XV.....	32
Mai	
LXII.....	34
I.....	35
XXX.....	36
XXXI.....	37
LXXXV.....	38
XXXVII.....	40
XXXIX.....	41
XL.....	42
XLI.....	43

<i>Iunie</i>	
XLVIII.....	45
LXV.....	46
LXVI.....	47
XLVI.....	48
L.....	49
LI.....	50
LII.....	51
XXXII.....	52
LIII.....	53
<i>Iulie</i>	
XXXIII.....	56
LIV.....	57
XXXIV.....	59
LV.....	60
XXXV.....	62
LVI.....	63
XXXVI.....	65
<i>August</i>	
LXXXVII.....	67
LL.....	68
LXXIII.....	69
II.....	70
LXVII.....	71
LXX.....	73
LXXI.....	74
<i>Septembrie</i>	
LXXII.....	76
LXXXIII.....	77
LXXIV.....	78
LXXXVII.....	79
LXXXII.....	80
<i>Octombrie</i>	
XVIII.....	82
LXXIII.....	83
LXXXIV.....	84
LLXII.....	87
LLXIV.....	89
LXXIX.....	90
<i>Noiembrie</i>	
LXXXV.....	92
LLVIII.....	93
LLI.....	94
LXXVII.....	96
LLIX.....	97
LLX.....	98
LLII.....	99

Decembrie	
LXXXVIII.....	102
LXXXIX.....	104
LLIV.	105
LLV	106
LXXX.....	107
LLIV	108
LLXV.....	109
LLXI.....	110
LLXII.....	111
Januarie	
LVIII.....	113
LIX.....	114
VI.....	116
Februarie	
XLIV.....	118
LXI.....	119
LXIV.....	122
Date biografice	123
Cuprinsul	124

